

PEKELNÝ PASTÝŘ

OSKAR FUCHS

PEKELNÝ PASTÝŘ

PEKELNÝ PASTÝŘ

OSKAR FUCHS

Copyright © Oskar Fuchs, 2021

Illustrations © Jakub Cenkl, 2021

Cover Art © Jakub Cenkl, 2021

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0008-7 (print)

ISBN 978-80-278-1020-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1021-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1022-2 (pdf)

*Věnováno Charliemu a Alanovi,
nejlepším strážcům a přátelům*

PROLOG

Zabušení na dveře bylo důrazné, jako by tam vůbec nebyla pečlivě umístěná cedule s krasopisným oznámením NEKLEPAT. Vrásčitý úředník Kilpi odvrátil znuděný pohled od umazaného okna, ze kterého měl výhled na vysoké pece kovozpracujících závodů. Znal na nich každý detail, pozoroval je od doby, kdy nastoupil, což bylo opravdu dávno. Nyní, ke konci směny, se již smrákalo, a tak byla ke spatření skoro přízračná rudá záře, která monstrózní zařízení obklopovala jako aura viditelná i z míst vzdálených desítky kilometrů od hlavního města Zorograd. Kilpi zavolal „dále“ a nechal si od příchozího předložit listiny, na hákovitý nos si nasadil skeinovací brýle a zadíval se na vysokou postavu před sebou. Přes širokou krepku klobouku staženého do obličeje jí nebylo vidět do tváře. Kilpi se přistihl při myšlence, že nakonec je za to možná i rád. Zobrazené údaje se shodovaly s informacemi v průvodním listu.

„Musím si ještě zavolat. Vaše nasazení je nutné ověřit u nadřízených,“ oznámil jí Kilpi a zvedl zažloutlé kostěné sluchátko. Chvilí čekal, až

sekretářka přepojí hovor na vedoucího. Ten se samozřejmě odvolal na rozkazy z nejvyšších míst.

„Prostě to podepište,“ zaznělo jeho doporučení, než ukončil hovor.

Kilpi ještě jednou, ze zvyku, vše zkontroloval: data z osobního identifikačního čipu, povolávací dekret, absolvované speciální kurzy, zařazení v systémové hierarchii, pojištění pro případ úrazu nebo smrti, číselný i čárový kód operace. Vše sedělo. Orazítkoval tedy papír, nalepil na něj kolek, přidal parafu a podal ho bytosti před sebou. Ta jej převzala, beze slova se otočila a opustila kancelář.

„Z toho bude průser jako Nebe,“ povzdechl si byrokrat. Vykonával svoji práci již bezmála čtvrté milénium, byl nejstarší ze zaměstnanců Úřadu pro správu svěřených území a nepamatoval, že by do světa lidí pustili někoho z Velkých sběračů. Ano, infiltrace se děly běžně, ale tohle překračovalo veškeré myslitelné meze. Jenže od převratu šlo všechno od desíti k pěti. A konečně – po mnoha letech napsal Písař včera do Knihy osudu nový vzkaz. Zněl údajně nějak takto:

*... až magie Peklo zmrazí,
ovce draka z trůnu srazí...*

Tu stránku ale urychleně vytrhli a zničili. Podle šeptandy a nezaručených zpráv z paláce se totiž jednalo o proroctví oznamující konec vlády současného panovníka, což bylo nepřípustné.

Nakonec to Kilpi pustil z hlavy. Udělal vše dle pracovního postupu, a tím pádem byl z obliga.

PASTÝŘ

Hele, já nefetuju. Fakt. Ale když vyjdete v 04:45 z baráku a najednou vám cestu zahradí šest obrovských ovcí, které mají začerněné tváře a hladovým pohledem si přeměřují vašeho osmdesátikilového psa, asi není něco tak docela v pořádku.

Vlkošedý Nemo mi stál u nohy a temně vrčel. Neměl strach, i když se ovčí gang snažil tvářit se výhružně. Ještě aby jo. Tohle možná platilo na jorkšíra nebo čivavu, ale ne kavkazáka. Necouvl a se zvednutou hlavou čekal. Byl jsem spokojený. Přesně do chvíle, než dopředu postoupil beran. Odhadl jsem ho tak na metrák, oči mu rudě žhnuly, rohy měl nechutně špičaté. Stejně tak zuby, které vycenil.

Hlavou mi prolétla vzpomínka na rozhovor s kamarádem. Jeho rodiče doma chovali ovce. Normální chlap, pokud to čeká, prý atak berana v pohodě ustojí. A já jsem rozhodně nebyl žádné ořezávátko.

Skopec sklonil hlavu a zaútočil. Chytil jsem ho za rohy. Náraz byl ve výsledku o dost silnější, než jsem čekal – ten otřes mi projel přes zá-

pěstí až do ramen. Nemo zatím držel v šachu zbytek stáda.

Cítil jsem intenzivní pálení ve svalech a navzdory chladu jsem se potil. Vykopl jsem proti předním nohám zvířete, což ho donutilo couvnout. To byl okamžik, na který jsem čekal. Jakmile beran přenesl váhu na zadní, zatlačil jsem mu hlavu k zemi a prudce trhl doprava. Rohatec ztratil stabilitu a padl na bok. Sedl jsem si na něj a stále pevně svíral zakroucené rohy. Jednou botou jsem se zapřel o chodník, druhou o jeho krk. Následoval prudký záklon. Ohavně to křuplo a vzápětí ten agresivní bastard zvláchněl.

Zbýlé ovce se daly na útěk. Zvedl jsem se a přivolal Nema, který se právě pustil do jejich pronásledování, ale poslechl, i když jen velmi neochotně. Zapálil jsem si cigáro a skopec najednou, jako mávnutím kouzelného proutku, zmizel. No páni! Ten měl tedy krátký poločas rozpadu! Můj pes rychle oběhl několik blízkých kdoulovníkových keřů, označkoval si je a zalezli jsme domů.

Ani jsem se nezouval a šel přímo do kuchyně. Nemo dostal velkou hovězí kost, já si nalil kafe z kávovaru. Pomalu se mi zklidňoval dech i tep. Vzal jsem si další retko a otevřel na smartphonu Google. Hmm, takže to mohly být buď

německé černohlavé ovce, skotské blackface, nebo plemeno Oxford Down. Kde se tu ale, sakra, vzaly?

A proč měly tesáky?

* * *

„*Pojď ven,*“ uslyšel jsem arogantní výzvu. „*Nebo si pro tebe dojdu!*“

Ozvěna skřípavého hlasu mi rezonovala v hlavě. Jeho majitel si nenamáhal hlasivky, používal telepatii. Až dosud jsem netušil, že zvládnou komunikovat i tímto způsobem, ale všechno je jednou poprvé. Zhasl jsem světlo a prsty rozhrnul lamely žaluzií. Ulice byla plná ovcí a mezi nimi se tyčila vysoká postava. Celá v černém. Na hlavě měla širák, oblečená byla do dlouhého odřeného pogumovaného kabátu a v ruce svírala silnou hůl. Odskočil jsem od okna, típl cigáro a mazal do svého pokoje. Vzal jsem v rohu místnosti postavenou pušku, co tam stála opřená už roky. Zkontroloval jsem, jestli je nabitá, otevřel jsem okno na vyklápečku a vystrčil hlavěň zbraně ven. Byla to sice jen malorážka na pytláčení, ale lepší než nic. Přes hledí jsem jasně viděl cíl a odjistil.

Modré odlesky zatančily po zdech okolních domů. Policie! Sice jen městská, ale i tak. Stráž-

ci pořádku vylezli z auta s tasenými pistolemi. To je snad poprvé, co nepřišli s křížkem po funuse. Asi se kladně projeví všechny ty dlouhodobé reformy.

„Odložte zbraň! Ruce vzhůru!“ zakřičeli fízlové na podivného baču. Ten se ani nenamáhal ohlédnout, jen jejich směrem mávl berlou. Policajti i s autem odletěli minimálně dvacet metrů. Vzápětí se na uniformované muže vrhly ovce, s rozběhem a za radostného bečení. Pak až s obdivuhodným elánem trhaly příslušníky na kusy. Odložil jsem malorážku. Podle toho, co jsem právě viděl, mi byla platná jako mrtvému zimník.

„*Počítám do deseti,*“ oznámil ten venku panovačně.

Však už jdu!, zavrčel jsem v duchu.

„*Jsi netrpělivě očekáván,*“ zazněla povýšená odpověď.

Ten blbec mě snad opravdu slyšel!, blesklo mi hlavou.

„*Nejsem blbec, ale Pastýř, jeden z Velkých sběračů!*“ řekla bytost uraženě. Asi jsem to vzal za špatný konec. Diplomacie holt nikdy nebyla mojí silnou stránkou. Najednou mi došlo, že mám tady doma plynovou pistoli a pepřové náboje. To by mohlo vyjít! Jsem sice od přírody bordelář, ale zbraň byla na svém místě.

Černá beretta vypadala nebezpečně, nebyl problém splést si ji s opravdovou pistolí. Zkontroloval jsem zásobník, přepnul pojistku a natáhl závěr, aby náboj skočil do hlavně. Devět ran. Plus jedna jako bonus. Nemo chtěl jít se mnou, ale to nepřipadalo v úvahu.

„Počkej tady,“ rozkázal jsem a pohládl ho po hlavě.

Vrhl na mě ublížený pohled, ale nakonec si šel lehnout do koupelny.

* * *

Rázným krokem jsem vyšel ven a rozehnal jsem ovce. Pastýř stál deset metrů ode mě.

„*Zabils mého nejlepšího berana!*“ houkl zpod klobouku drsným hlasem.

„On si začal!“ ohradil jsem se proti tomu nařčení. „Byl to agresivní šmejd!“ Tohle byla od Pastýře velmi průhledná záminka k eskalaci konfliktu. Pistole mě v levé ruce studila. Plynovka dokázala efektivně zasáhnout na pět metrů. Maximálně. Na menší vzdálenost, což by mělo být něco kolem dvou metrů, byla schopná i zabít. Jenže dosah Pastýřova klacku včetně délky paží byl mnohem větší. Krucinál.

V napjatém tichu jsme se vzájemně odhadovali. Za blikání majáků se však přirýtila další

policejní kára. Tentokrát státní poldové. Podivný bača se otočil, ani je nenechal vystoupit. Pomocí hole jim zařídil neplacený vyhlídkový let. Vycítil jsem šanci, vrhl jsem se k soupeři, přidržel si ho volnou rukou za rameno a věnoval mu naskočený úder kolenem do ledvin. Ani to s ním nehnulo. Udělal jsem krok vzad a... náhle mi podklouzly nohy. Hergot, jestli byly ty ovce halucinace, proč se všude válejí jejich bobky? Kdoví po čem tenkrát ten Jánošík vlastně uklouzl!

Pastýř se obrátil, vztekle zařval, zvedl nohu a dupl. Uhnul jsem na poslední chvíli. Okovaná holina prorazila kanálovou mříž. Protivník v příštím okamžiku zjistil, že bota nejde vytáhnout. Překulil jsem se na záda a namířil do místa mezi límec a krempu. Zahřměly dva výstřely. Nevím, jestli za to mohl kapsaicin nebo leknutí, ale Pastýři vypadla hůl z ruky. Skočil jsem po ní, provedl ukázkový kotoul přes rameno a vstal.

Pustil jsem berettu na zem, oběma rukama jsem sevřel pastýřovu hůl a švihl proti hlavě v klobouku. Přízrak v černém chtěl ránu vykrýt rukou, ale ta se zlomila jako špejle. Úder tak dopadl přímo do místa, kde jsem tušil ksicht.

Ha! Takhle se na něj musí! Po druhé ráně Pastýř změnil skupenství a v podobě třaslavé-

ho růžového slizu odtekl do kanálu. Oddechl jsem si. Ovce na mě hleděly s posvátnou hrůzou a bázni. Zvedl jsem pistoli.

„K čertu s váma!“ procedil jsem mezi zuby a vyprázdnil do nich zbytek zásobníku. Pepřák je rozkýchal, zoufale bečely. Hned mi bylo líp.

Dál ale tupě čuměly a odmítaly táhnout, kam jsem je poslal.

* * *

Doma mě hned za dveřmi radostně přivítal Nemo. „Počkej, musím se napřed umýt!“ oznámil jsem mu. Tenhle pes byl zkrátka takzvané vítací. Víтал mě pokaždé a nedělal rozdíl v tom, jestli jsem byl na týdenním školení v zahraničí, nebo jsem si jen odskočil do sklepa pro brambory. Berlu jsem postavil do rohu předsíně a zmizel jsem do koupelny, abych smyl dráždivý pach pepřových nábojů.

Následovalo slíbené pomazlení čtyřnohého teroristy a po něm ještě rychlé vyčištění zbraně, než jsem zamířil do kuchyně. Červená dioda na mobilu mi oznamovala zmeškanou událost. Odemkl jsem obrazovku. Nepřijatý hovor a SMS, obojí z čísla 666 666. I předvolba byla stylová – další trojice šestek. Někdo si ze mě dělal prdel.

Otevřel jsem textovku.

GRATULUJEME K OBSAZENÍ POSTU PASTÝŘE! POKUD BĚHEM 12 HODIN NEZÍSKÁTE 200 DUŠÍ, BUDETE TUTO FUNKCI VYKONÁVAT NAVĚKY. S POZDRAVEM FIRMA ĎÁBEL & SYN.

Telefon zazvonil. Po několikavteřinovém váhání jsem hovor přijal.

„Dobré ráno, zde je operátor,“ ozval se ženský hlas. „Do vašeho smartphonu je právě instalována aplikace *Počítadlo*. To abyste věděl, kolik duší jste získal a kolik jich ještě zbývá. Do celkového skóre se vám započítávají i ty, které dostanou vaše ovečky...“

„Konec srandy,“ řekl jsem tiše. „Táhněte do hajzlu s takovým humorem.“

„To není legrace. Dovoluji si vás upozornit, že jestli odmítnete spolupráci, což lehce poznáme podle počtu ulovených duší, bude neprodleně vyslána speciální zásahová jednotka Gehenna. Ta zlikviduje nejen vás, ale také vaše příbuzné, vašeho psa, kočku a rybičky. Totéž platí, pokud se skóre v aplikaci nezmění pokaždé během dvaceti minut.“

Na to se nedalo nic říct. I když jsem kočku neměl, dokonce ani porcelánovou. Tu si odvezla po rozchodu moje ex.

„Je právě 5:05, tak šup, šup. Čas ti už běží, broučku,“ zašvitořila operátorka.

„Vyser si oko,“ zavrčel jsem. Z místnosti vedle se ozvalo cinknutí a následně temné bublání. Nahlédl jsem tam. Akvárium bylo prasklé, místo rybiček ležely na zemi kostřičky a voda se vsakovala do hustého koberce. Vzápětí se tam podlaha propadla a ze stropu začal padat ohnivý déšť. Z hlubin země vystoupala láva a její teplo mě ošlehlo. Oba, já i Nemo, jsme couvali před žhavým živlem. Pod nohama mi začal doutnat koberec.

„Dobrý, už jsem to pochopil!“ vykřikl jsem. Pak láva náhle ztuhla a trochu se ochladilo.

„To doufám, protože jsem to, myslím, řekla dost jasně. Nebo chcete skutečně přijít o svého psa?“ zeptala se operátorka sladce. „Pozorovat několik staletí, jak se zaživa griluje, byste asi nechtěl, že? Máme totiž mnohem silnější kalibry než těch pár oveček, víte? Příště klidně necháme vybuchnout plyn nebo tu pozvolnou lávovou kremaci, kterou jste právě viděl v demoverzi, dopřejeme všem vašim příbuzným, a to nejméně do šestého kolena,“ oznámila a típla hovor.

Pohládl jsem Nema a klekl si k němu. „Já tě nedám,“ ujistil jsem ho. Olízl mi obličej a upřel na mě oříškově hnědé oči. Jeho pohled říkal:

Spolu to zvládneme. Neslyšel jsem to už někde? Koneckonců byl jsem odjakživa černá ovce rodiny, tak proč bych nemohl být Pastýř? Cesty osudu si zřejmě libovaly v lehce morbidním humoru, ale rozhodl jsem se, že si tu hru zahraju. Ovšem podle mých vlastních pravidel. A to uvidíme, kdo se bude smát naposled! A pokud se mi to všechno zdá, tak si to klidně užiju, jako by šlo o virtuální realitu nějaké šílené hry. Přece mi nemohlo jen tak přeskočit. To bych určitě poznal, ne? Štípl jsme se do předloktí. Zabořelo to. Tak tohle byla velmi sofistikovaná psychosugesce.

Mobil pípl. Právě naběhla ta blbá aplikace. Uprostřed obrazovky se placatila číslice 198. Vpravo dole pak ikona znázorňovala dvě položky – siluetu ovce s číslem dva, zatímco napravo byla postava s berlou, u které svítila velká depresivní nula.

Dal jsem mobil do kapsy, vytáhl jsem žaluzie a koukl ven. Jeden z beranů pod lampou pouličního osvětlení soustředěně žvýkal jorkšíra, skupina ovcí jevila snahu strhnout k zemi křičící tlustou paní, která se marně pokoušela vylézt na jeden z blízkých javorů, co lemovaly ulici.

Vzal jsem cigára, zapalovač a Nemovi nalil do misky čerstvou vodu.

„Napij se, kdoví kdy k tomu bude zase příležitost,“ povzdechl jsem si a v duchu zatím vytvářel nouzový plán založený na pořekadle *Košile bližší než kabát*. Raději zabít dvě stovky cizích než nechat svoje blízké propadnout Peklu. Kdyby šlo jen o mě, bylo by to těžké rozhodování. Ale jak šlo o rodinu, byť jsme se spolu už dlouho nebavili, nebylo co řešit. S firmou *Ďábel & syn* si účty vyrovnám později. Pak pochopí, že si vybrali špatného chlapa.

Hlavně bylo nutné zakrýt si tvář. Identifikaci budoucího masového vraha jsem nechtěl nikomu ulehčovat. Navíc, pokud se zjistí, že jsem nosil červený baret, půjdou po mně jako po uzemném. A tuplem, jestli se proflákne, za co mě vykopli z armády.

Ale co Nemo? Druhý takový pes tu nebyl široko daleko...

* * *

Stoupl jsem si před zrcadlo v předsíni. Vypadal jsem teď stejně jako ten trouba Pastýř. Uvědomil jsem si, že by to chtělo něco maskáčového, ať nejsem za úchyla. Gumáky a latexový příplášť jsem fakt neřadil ke své preferované garderobě. Jen jsem na to pomyslel, povrch kabátu se změnil na flecktarn, vzor používaný Bun-